

- koska Texniko Epimelitirio Elladas (TEE), johon rekisteröityminen on välttämätön edellytys arkkitehdin ammatin harjoittamiseksi Kreikassa, järjestelmällisesti kieltäytyy rekisteröimästä yhteisön kansalaisia, joiden diplomit, jotka eivät ole kreikkalaisia, pitäisi hyväksyä direktiivin 85/384 nojalla.
- b) velvoittaa Helleenien tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja väittää, ettei Helleenien tasavalta ole pannut virheettömästi täytäntöön direktiiviä 85/384/ETY sisäisessä oikeusjärjestyksessään, koska Kreikan lainsäädännössä a) on rinnakkain olemassa järjestelmä, jossa riitautetaan tutkintotodistukset, todistukset tai muut asiakirjat ja joka menee pidemmälle kuin direktiivissä edellytetään (turvautuminen arkkitehtuurin alan neuvoo-antavaan lautakuntaan) ja b) asetetaan muille jäsenvaltioille velvollisuuksia, jotka menevät pidemmälle kuin direktiivin 6 artiklan kohdassa asetettu velvollisuus.

Lisäksi komissio arvostelee vastaajaa direktiivin asiaankuulumattomasta soveltamisesta Texniko Epimelitirio Elladasin (TEE) huonon hallintokäytännön takia. Kantajan mukaan TEE ei ole ryhtynyt viivytyksettä käsittelemään hakemuksia, joissa pyydetään rekisteröintiä sen rekistereihin, eikä se myöskään ilmoita hakijoille perusteluja evätessään näiden rekisteröimisen.

(¹) EYVL L 223, 21.8.1985, s. 15.

Bundespatentgerichtin 15.10.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö valitusasiassa PRAKTIKER Bau- und Heimwerkermärkte AG

(Asia C-418/02)

(2003/C 19/30)

Bundespatentgericht on pyytänyt 15.11.2002 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 20.11.2002, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua valitusasiassa PRAKTIKER Bau- und Heimwerkermärkte AG seuraaviin jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (EYVL L 40, s. 1, 11.2.1989) tulkintakysymyksiin:

1. Onko tavaroiden vähittäiskauppa direktiivin 2 artiklassa tarkoitettu palvelu?

Mikäli tähän vastataan myöntävästi:

2. Miten tällaiset vähittäiskauppiain palvelut on konkretisoitava sisällöltään, jotta voidaan taata tavaramerkkisuojan kohteen täsmällisyys, mikä on välttämätöntä

a) direktiivin 2 artiklassa säädetyn tavaramerkin tehtävän kannalta eli jotta voitaisiin erottaa yrityksen tavarat ja palvelut muiden yritysten tavaroista ja palveluista ja

b) jotta voitaisiin rajata tällaisen tavaramerkin suojan ulottuvuus kollisiotapauksessa?

3. Miten on rajattava samankaltaisuuden alue (direktiivin 4 artiklan 1 kohdan b alakohta ja 5 artiklan 1 kohdan b alakohta) vähittäiskauppiain tällaisten palvelujen ja

a) muiden tavaroiden markkinoinnin yhteydessä suoritettavien palvelujen välillä tai

b) kyseisten palvelujen ja vähittäiskauppiain markkinointien tavaroiden välillä?

Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH:n 21.11.2002 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu neljäs jaosto) asiassa T-89/00 (¹), Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH vastaan Euroopan unionin neuvosto, jota on tukenut Euroopan yhteisöjen komissio, 12.9.2002 antamasta tuomiosta

(Asia C-422/02 P)

(2003/C 19/31)

Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH, kotipaikka Nürnberg (Saksa), on valittanut 21.11.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu neljäs jaosto) asiassa T-89/00, Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH vastaan Euroopan unionin neuvosto, jota on tukenut Euroopan yhteisöjen komissio, 12.9.2002 antamasta tuomiosta. Valittajan edustajina ovat asianajajat K. Adamantopoulos, J. J. Gutiérrez Gisbert ja J. Branton, prosessiosoite Luxemburgissa.

Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 12.9.2002 asiassa T-89/00 antaman tuomion,
2. velvoittaa neuvoston korvaamaan muutoksenhausta aiheutuvat ja ensimmäisessä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut,
3. kumoaa tiettyjen Japanista, Korean tasavallasta ja Taiwanista peräisin olevien suurten alumiinielektrolyyttikondensaattoreiden [jäljempänä elektrolyyttikondensaattorit] tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn päättämisestä 24 päivänä tammikuuta 2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 173/2000⁽²⁾ 3 artiklan viimeisen kohdan siltä osin kuin siinä ei todeta asetuksen taannehtivan vaikutuksen alkavan 4.12.1997 lukien; tai toissijaisesti palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on väärin perustein korvannut valittajan esittämän vaatimuksen omalla tulkinnallaan, kun se on tuomion 48 kohdassa todennut, että valittaja oli vedonnut pikemminkin oikeudelliseen virheeseen yhdenvertaisen kohtelun periaatteen soveltamisessa riidanalaisessa asetuksessa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi sen sijaan pitänyt katsoa, että valittaja oli vedonnut pääasiassa oikeudelliseen virheeseen polkumyynnin vastaisista menettelyistä annetun perusasetuksen (jäljempänä perusasetus)⁽³⁾ 9 artiklan 5 kohdassa säädetyn syrjäntäkiellon periaatteen soveltamisessa nyt kyseessä olevan asian tosiseikkoihin. Jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tutkinut oikein perusasetuksen 9 artiklan 5 kohdassa säädetyn syrjäntäkiellon periaatteen soveltamista sen sijaan, että se on keskittynyt yhdenvertaisen kohtelun periaatteeseen, tuomioistuimen olisi pitänyt päätyä erilaiseen lopputulokseen.

Valittaja väittää myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on tuomion 58 kohdassa katsonut perusasetuksen 9 artiklan 5 kohdan osalta, että

- (i) perusasetuksen 9 artiklan 5 kohta koskee ainoastaan polkumyöntitullien alkuperäistä määräämistä,
- (ii) perusasetuksen 9 artiklan 5 kohta ei välttämättä sovellu polkumyöntitullien pysyttämiseen voimassa perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan nojalla ja
- (iii) neuvosto voi soveltaa perusasetuksen 9 artiklan 5 kohtaa harkintansa mukaan, eikä tuo säännös sellaisenaan ole pakottava oikeussäännös.

Lopuksi huolimatta siitä, että valittajan vaatimus ei perustu yhdenvertaista kohtelua koskevan yleisen periaatteen rikkomiseen, valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on joka tapauksessa tehnyt oikeudellisen virheen (eikä ole perustellut ratkaisuaan riittävästi), kun se on tuomion 57 kohdassa katsonut sen, että polkumyöntitullien soveltamisella yhtäältä Yhdysvalloista ja Thaimaasta tulevien ja toisaalta Japanista tulevien elektrolyyttikondensaattoreiden tuontiin on eri normatiivinen perusta, olevan riittävä peruste katsoa, että yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ei ole sovellettava nyt kyseessä olevan tapauksen olosuhteisiin.

⁽¹⁾ EYVL C 163, 10.6.2000, s. 32.

⁽²⁾ EYVL L 22, 27.1.2000, s. 1.

⁽³⁾ Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 384/96 (EYVL L 56, 6.3.1996, s. 1).

Euroopan yhteisöjen komission 22.11.2002 Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyttä kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-423/02)

(2003/C 19/32)

Euroopan yhteisöjen komissio on 22.11.2002 nostanut Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyttä kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat X. Lewis ja M. Konstandinidis, prosessi-osoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- 1) toteaa, että Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta ei ole noudattanut kaatopaikoista 26 päivänä huhtikuuta 1999 annetun neuvoston direktiivin 1999/31/EY⁽¹⁾ 18 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin täysimääräisen noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai koska se ei ainakaan ole ilmoittanut näistä säädöksistä komissiolle,
- 2) velvoittaa Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.